

O Z V Ě N Y

OBČASNÍK SBORU EVANGELICKÉ CÍRKVE V RŮŽDCE A NA BYSTRĚČCE

Bratři

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. 2Kor 5,17-21

Milí bratři a sestry, četla jsem kdysi, ani nevím kde, povídku, kterou se pokusím převyprávět.

Kdysi dávno hospodařili vedle sebe dva bratři, kteří se nenáviděli a už zapomněli proč. Jejich hospodářství oddělovala asi 20 metrů široká řeka. Pracovali od rána do noci, každý na své straně. Jejich nenávisť byla tak veliká, že si každý ze svého statku postavil silnici do městečka podél břehu řeky, aby se nemuseli ani potkat.

Samozřejmě že sledovali, jak se daří sousedovi a když Bedřich koupil nový stroj, Jarda ho měl brzo také. Když Jarda krávu, Bedřich ji měl za čas také. A tak to tiché, ale záštiplné soupeření způsobilo, jejich statky byly ozdobou kraje.

Vídávali se pouze jedinkrát za rok a to, když se konal výroční jarmark ve městě a oni odjeli na dva, tři dny do města. Prodat, nakoupit a poveselit se. Jednou tam měl lepší zboží Jarda, jindy zas Bedřich.

Avšak jednou měl Jarda na trhu obzvlášť velké štěstí a podařilo se mu koupit nádherného býka, který mu vylepšil jeho stádo. Bedřich se mohl závistí ukousat, když viděl ta nádherná telata, zdravá, pevná.... Už se směrem k řece nemohl ani podívat.

A do této atmosféry závisti a nevráživosti zaklepal na dveře nějaký tesař a ptal se, zda by pro něj nebyla práce. Bedřich se právě chystal na jarmark a plný žluči řekl: Ano, mám pro vás práci.

Vidíte tam tu hromadu dřeva? Postavte mi vysoký plot na břehu, abych se nemusel dívat na tamty. A odjel pryč.

Když se za pár dní vrátil na své hospodářství, ke svému překvapení zjistil, že místo plotu se klene přes řeku dřevěný most. Rozzuřeně seskočil z vozu a hnal se na mladého tesaře, aby si to s ním vyřídil. On se však jen usmíval a ukázal na most. Po mostě se hrnul jeho bratr Jaroslav. Bedřich mu šel s odporem v ústretu a slyší:

Béďo, já jsem tak rád, že jsi nechal postavit ten most. Já to chtěl už dávno udělat, ale neměl jsem odvahu a tak, když jsem se dnes vrátil a viděl, že máme most, musel jsem ti přijít říct, jak mě mrzí ta naše vzájemná zloba.

A bratři se po x letech objali a povídali si a povídání nebralo konce a ani si nevšimli mladého tesaře, který s úsměvem odcházel stavět další mosty...

Přeji Vám všem, kteří žijete momentálně v nějakém nesváru, aby i Vás navštívil TESAŘ, a postavil most, po kterém se můžete jeden k druhému dostat.

Vaše farářka.

Velikonoce 2015

ČTYŘI KNIHY O NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA TOMÁŠ KEMPENSKÝ

Úvodem

V dobách dějinných přerodů, kdy se hroutily staleté systémy, kdy velká hesla zvětrávala a začalo se pochybovat o všem, vznikla proslulá devotio moderna, hnutí obnoveného augustinismu, založeného Gerardem Grootem († 1384) v Nizozemí. Kořeny této „moderní zbožnosti“, jak se zdá, sahají však až do české půdy. Někteří jeho žáci, a možná i sám Groote, studovali v Praze, kde jistě poslouchali „ohněná slova“ Milíčova.

O jejím skutečném autorovi kolovalo mnoho dohadů. Dnes se historická kritika zase vrátila k Tomáši Hemerkenovi z Kempen v Porýní († 1471). O jeho spisovatelské činnosti svědčí četné spisy, z nichž zvláštní obliby si získaly uvedené čtyři knihy, které byly později spojovány v jeden celek a nazvány Následování Krista. Po Písmu svatém je to nejrozšířenější kniha na světě. Již kolem roku 1470 vyšla poprvé tiskem v Augsburgu a od té doby nesčetněkrát v mnoha jazycích a vydáních.

Duchovní autoři se snaží držet krok s učenými humanisty té doby, a proto zaplavují své čtenáře množstvím citátů. Rozsáhlost znalostí, o které usilují, je na újmu hloubky a pochopení hlavních pravd. Novost Následování Krista je právě v tom, že se snaží vrátit k jednoduchosti a opravdovosti: Je nebezpečné vzdělávat pouze rozum bez současného vzdělávání srdce. Lépe, než pěstovat vědu o milosti, je milost mít a žít z ní. Ke komu mluví Bůh vnitru, ten se zbaví vlastního zmatku a porozumí více věcem, než kdyby spoléhal jen na svůj rozum. Tak v kostce podává návod k „moderní zbožnosti“ autor této knihy, kterou píše především pro řeholníky. Přičemž nehledá přesnost výrazu, zato však usiluje o hloubku prožívání. Toto pojetí duchovního života činí knížku milou i člověku dneška.

I dnes je křesťanská zbožnost raněna v mnoha místech. Z víry zbyl namnoze zvětralý zvyk, prázdná forma a trochu barokní citové zbožnosti. I dnes je očividný rozpad hodnot, které se ještě včera zdály bezpečnými, a člověk se přesvědčil, že ani věda, ani technika tento proces nezastaví. A proto hledá jistotu, hledá cestu k ní. Víme, že ji bude hledat marně, neobrátí-li se k Bohu; avšak nenajde Boha ve světě, kdo našel Boha v sobě. A proto je třeba knihy, která by jej dovedla do samoty, do komůrky srdce, a naučila jej tam naslouchat Bohu a tam sdílet jeho život.

KNIHA PRVNÍ

Užitečná napomenutí pro duchovní život

I. O následování Krista a o pohrdání všemi nicotnostmi světa

1. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě (J 8,12), praví Pán. Těmito slovy nás Kristus vybízí k následování svého života a mravů, chceme-li být opravdu osvíceni a zproštěni slepoty srdce.

Bud' tedy našim nejvyšším úsilím rozjímat o životě Ježíše Krista.

2. Kristova nauka vyniká nad všechny nauky svatých a kdo má Kristova ducha, najde v ní skrytou manu. Ale stává se, že mnozí lidé, ačkoliv často slyší evangelium, jsou jím přesto pramálo uchvacováni, neboť nemají Kristova ducha.

Kdo však chce plně a správně rozumět Kristovým slovům, musí se snažit utvářet celý svůj život podle něho.

3. Co ti prospěje učeně rozmlouvat o Trojici, chybí-li ti pokora, takže Trojice nemá v tobě zalíbení? Věru, vznešená slova nečiní člověka svatým a spravedlivým, ale ctnostný život ho činí milým Bohu. Přeji si raději mít pokoru, než znát její definici. Kdybys znal zpaměti celou bibli i výroky všech učenců, co by ti to všechno prospělo bez Boží lásky a milosti?

Pomíjivost, samá pomíjivost (Kaz 1,2) mimo lásku k Bohu a službu jemu jedinému. Svrchovaná moudrost pak je v tom, odpoutat se od světa a směřovat k nebeskému království.

4. Nicotné je tedy hledat pomíjivé bohatství a v něm skládat svou naději. Nicotné též je bažít po hodnostech a domáhat se vysokého postavení. Nicotné je hovět tělesným žádostem a toužit po něčem, zač potom nutně doléhají těžké tresty. Nicotné je přát si dlouhý život a málo se starat o život dobrý. Nicotné je dbát jen o život přítomný a nepomyšlet na budoucí. Nicotné je milovat co tak rychle pomíjí, a nespěchat tam, kde trvá věčná radost.

5. Často si připomínej přísloví, že oko se nenasytí hleděním ani ucho slyšením (Kaz 1,8). Snaž se tedy odpoutat své srdce od viditelných věcí a přenes svou lásku na neviditelné. Protože ti, kteří následují jen své smysly, si poskvřňují svědomí a ztrácejí Boží milost.

Občasník „Ozvěny“ vydává

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Růžďce

Růžďka 138, <http://www.ruzdkasbor.cz>, ruzdka@evangnet.cz

kontakt na farářku: Jana Kadlecová, tel. 737 333 647

kontakt na kurátora: Jan Dančák, tel. 571 443 229

Číslo sborového účtu: 1765803379/0800

(Dary církvi je možné odečíst od základu daně.)